

Tilflugt, og her skulde hun fra nu af ogsaa møde Karsten From som blot og bar Erindring. Og desværre, det vilde vistnok ikke gaa med ham, som det var gaaet hende med Pastor Gaardbo og de fleste andre af de Mænd, hun ved en Misforstaaelse havde ladet sig opholde af paa Vejen mod sin Skæbne. Han havde jo haft en besynderlig, knugende Magt over hendes Sind næsten fra den første Gang, de saaes. — Ja, hvor var en Kvindes Kærlighed en sørgelig og uværdig Ting! Hun vidste jo dog allerede dengang god Besked om det Liv, han førte. Saa uhyggeligt drev en svigagtig Gud sit Spil med Menneskesjæle, at Tanken om Fru Merck og de andre Damer, han havde kendt, kun havde gjort hende mere modstandsløs overfor hans Forfølgelse. Og der havde været Øjeblikke, da hun maatte spørge sig selv, hvad der var stærkest i hende, enten den Ømhed, hun følte for ham, eller Hadet til de Kvinder, der tidligere havde ejet ham. — —

Om Aftenen kom der endnu et Brev fra ham, hvad hun ogsaa havde ventet.

Brevet, der maatte være skrevet umiddelbart efter hans Tilbagekomst fra det forgæves Forsøg paa at møde hende, var paa otte store Sider og nedrablet med flyvende Pen, undertiden næsten ulæseligt. Og det var ikke alene Skriften, der bar Vidne om en ubehersket Sindsstemning. Brevet var fra først til